

DOMUS FREDERIKO ANTRADIENIS

Louise Windfeldt ir Katrine Clante

 LYGIŲ TEISIŲ MINISTRĖ

Ligestilling

Įdomus Frederiko antradienis

© Louise Windfeldt (tekstas) ir Katrine Clante (ilustracijos).

Viršelio iliustracija: Katrine Clante

Grafinis apipavidalinimas: Michaila C. Bendixen

Elektroninė versija:

ISBN 978-87-92142-15-3

Parengta Lygių teisių ministrės užsakymu
ir nemokamai išdalyta Danijos darželiuose.

Lygių teisių ministrė

Holmens Kanal

1060 København K

Knygelę galima rasti Lygių teisių ministrės
internetinėje svetainėje www.lige.dk

*Šią knygėlę kopijuoti galima tik pagal
1995 m. birželio 14 d. įstatymo dėl autoriinių teisių taisyklės
bei vėlesnes jo pataisas.*

ĮDOMUS FREDERIKO ANTRADIENIS

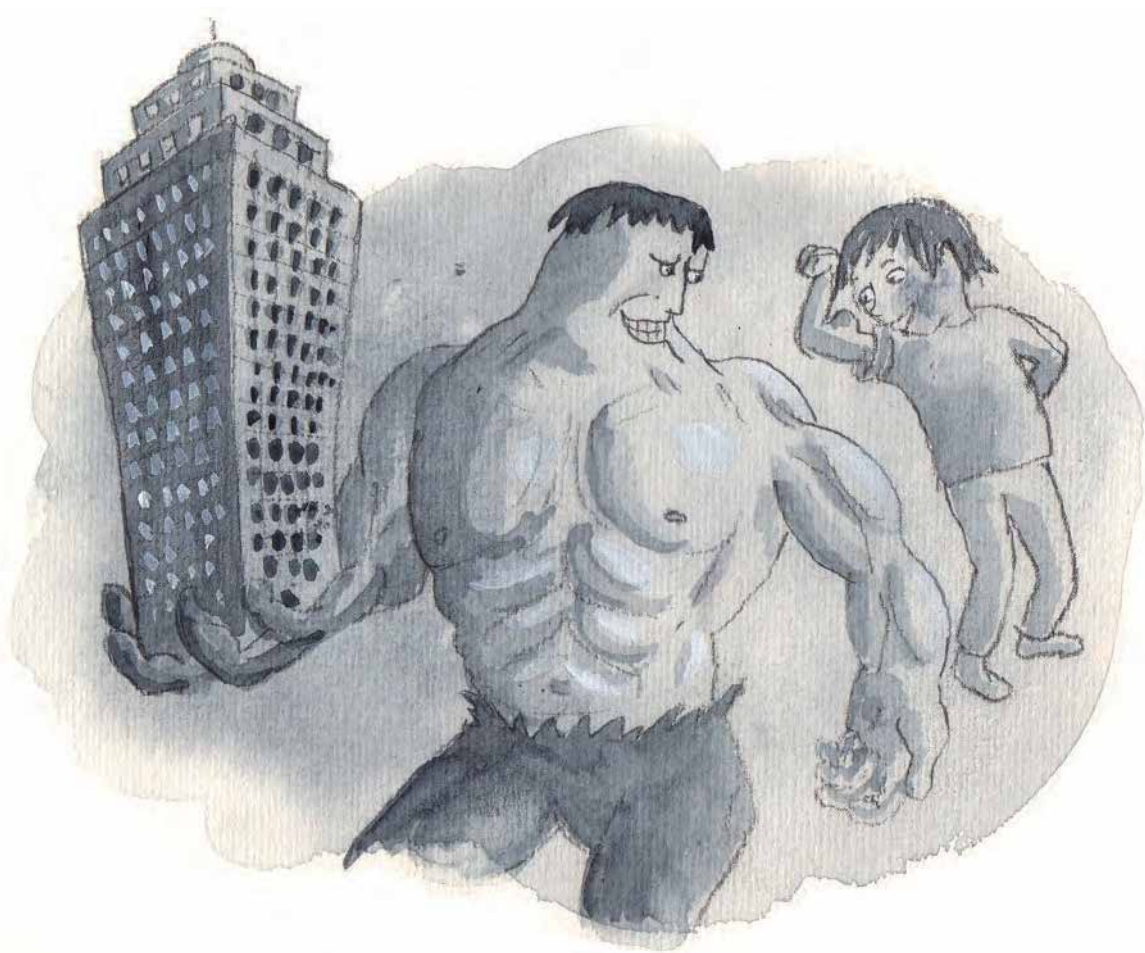

Ši knygelė buvo parengta Lygių teisių ministrės užsakymu,
siekiant vaikų darželiuose pradėti diskusiją apie lyčių
vaidmenis ir lygias teises

LYGIŲ TEISIŲ MINISTRĖ

Ligestilling

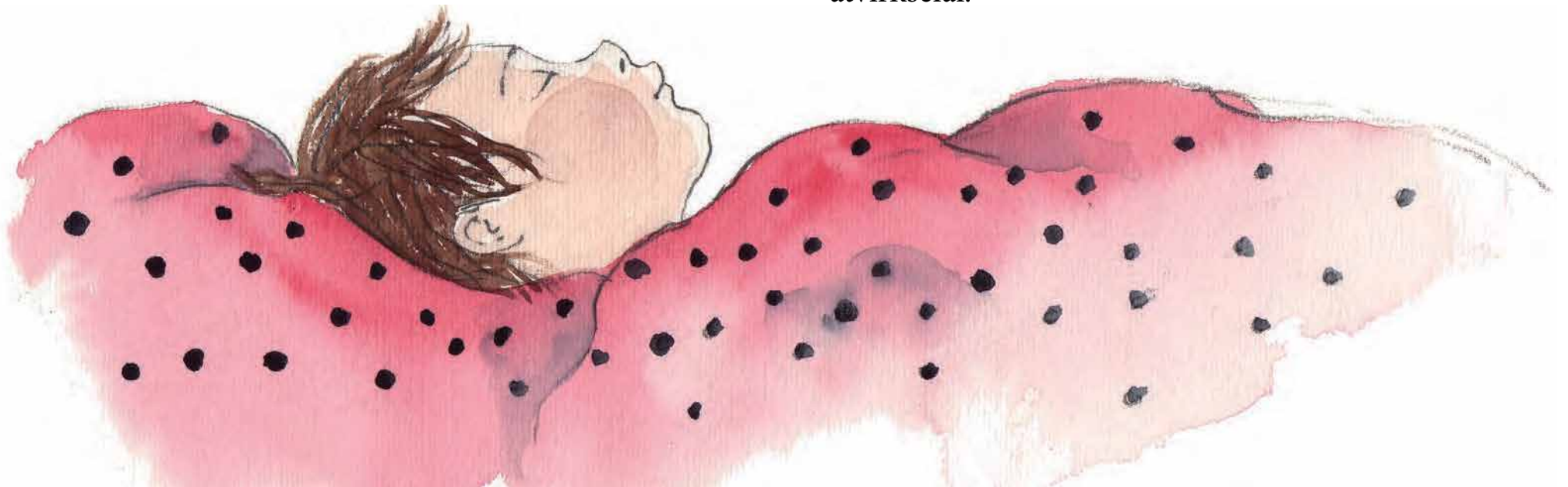

Štai lovelėje guli Frederikas. Jam penkeri metai. Šiandien antradienio rytas, ir netrukus jis pabus savo kambaryje, Alyvų gatvėje, kur ant didelio kilimo pilna lego kaladėlių, mašinyčių ir stovi lenktynių trasa, kur gali važinėti jo mašinytės.

Jis nusileis žemyn ir valgys avižinę košę bei gers pieną tam, kad įgytų nepaprastų galių, kaip stipruolis milžinas Halkas – superherojus, galintis pakelti net dangoraižius. O paskui jis eis į darželį ir parodys Osvaldui ir Viliui, kokie dideli raumenys jam užaugo.

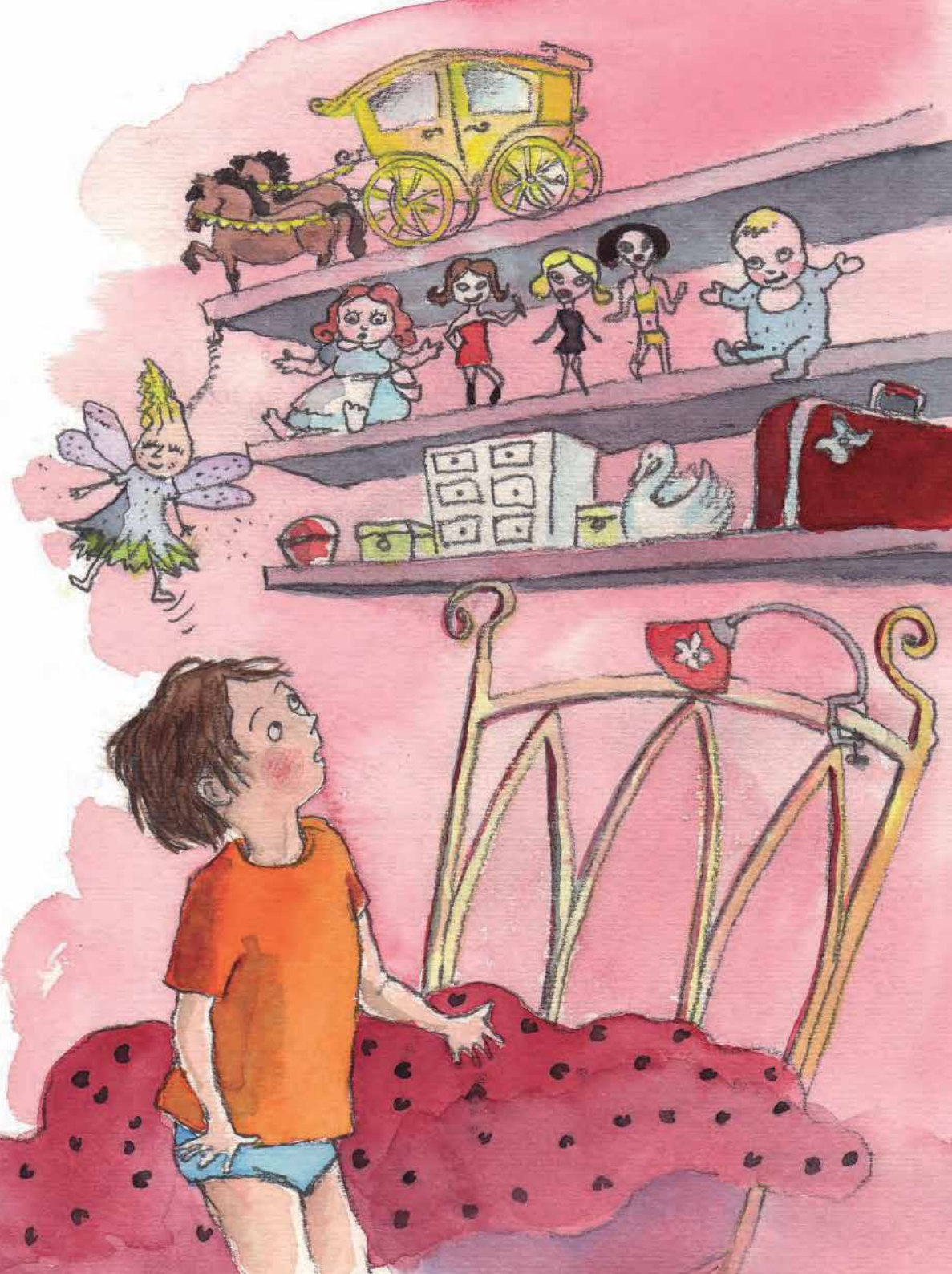
Bet šitaip neatsitinka, nes šiandien viskas yra atvirkščiai.

Frederikas vos vos prasimerkia ir keliasi. Buuuuum! Jis stukteli galvą į kažkokį daiktą, kuris yra prikabintas prie lentynos ir kabo tiesiai virš jo lovos. Stebuklinga fėja. STEBUKLINGA FĖJA jo kambaryje??? Jam ant rankos nubyra keletas auksinių blizgučių, ir dabar jis pradeda dairytis po kambarį. Sienos rožinės. Taip, ėmė ir stebuklingai nusidažė rožine spalva per naktį.

Ir tarsi to dar būtų ne gana, lentynos virš jo lovos pilnos suknelėmis aprengtų lėlių, ten yra ir auksinė karieta, mažulytės dėžutės su perlais ir rožinis lagaminėlis. Tik lego kaladėlės stovi savo įprastoje vietoje. Ant sienos pakabintas piešinys su princese.

Lėles jam teks geriau apžiūrėti kiek vėliau. Dabar jis neturi laiko. Jis turi skuosti žemyn ir pažiūrėti, ar ir likęs namas taip pat pasikeitė. Tačiau jam dar nespėjus nusileisti laiptais žemyn, Mama jau šaukia iš virtuvės: „Labas rytas, Kvyksiuke!“

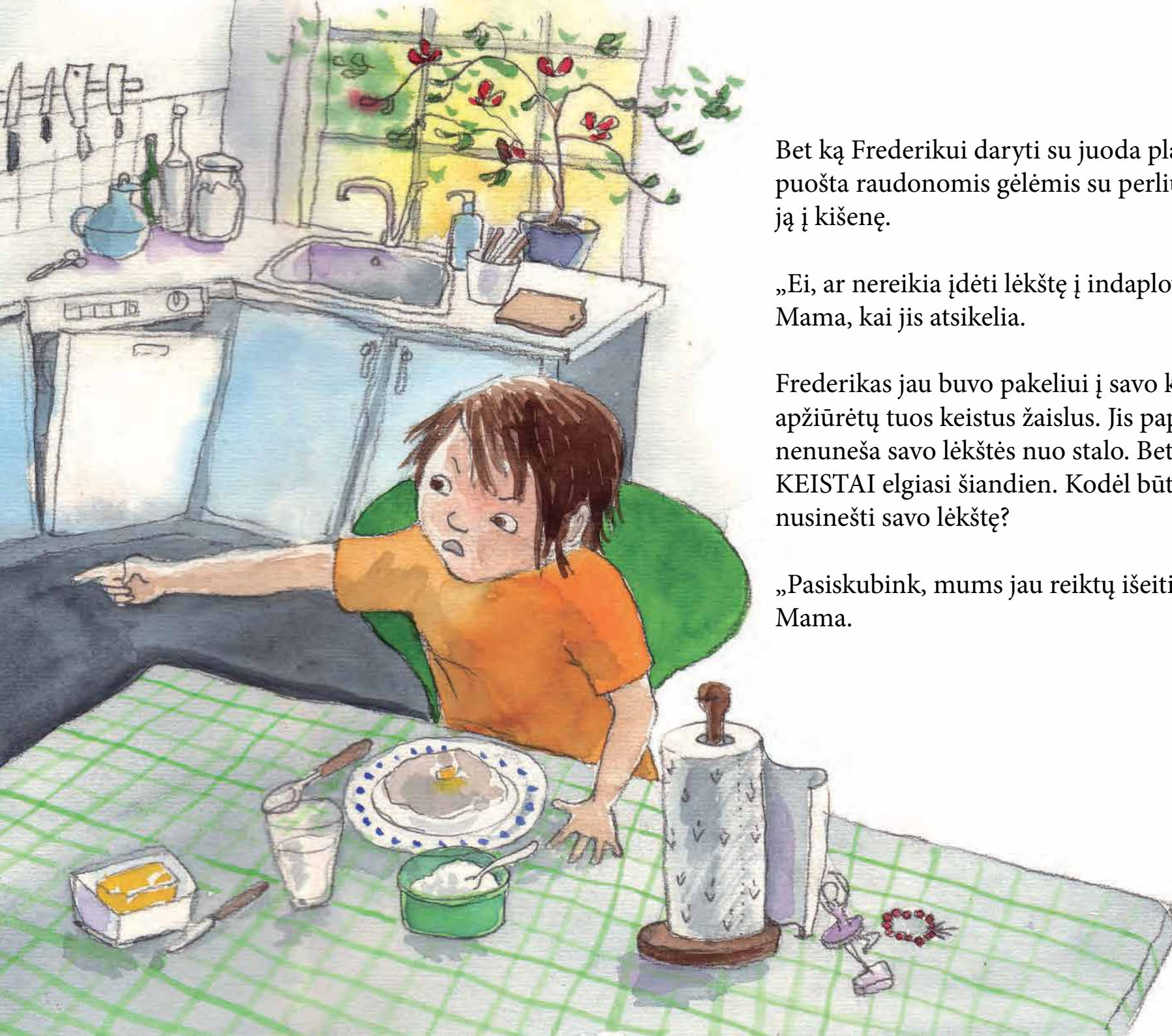
Virtuvė atrodo, kaip įprastai, o ir su Mama, atrodo, viskas tvarkoje. Išskyrus, kad ji vadina Frederiką Kvyksiuke. Tokiu vardu negalima vadinti didelio penkiamečio, kuris bėga greičiausiai iš visų darželyje. Bet ji greičiausiai tik draugiškai jį erzina, todėl jis nieko nesako.

Ant stalo jau stovi dubenėlis su avižų koše. Frederikas sėdasi prie stalo ir užsibarsto ant košės cukraus, o mama tuo metu įpila jam stiklinę pieno.

Tada jo akys užkliūna už rausvų kelnių ir gėlėto megztinio, kuriuos jam padėjo Mama. „Na jau ne“, - sako Frederikas ir baksnoja pirštu į drabužius. Jam jau teko darželyje dėvėti rausvas kelnes vieną dieną, kai atsarginių rūbų dėžėje nebuvo jokio kito pasirinkimo. Osvaldas pavadino jį durneliu, todėl jis to daugiau niekada nedarys.

Laimei, Mama atneša džinsus ir raudoną megztinį. Dabar jau kitas reikalas. Raudona nėra kvailių spalva, be to, Osvaldas pats turi raudonų kelnių porą.

Bet ką Frederikui daryti su juoda plaukų juostele, puošta raudonomis gėlėmis su perliukais? Jis įsideda ją į kišenę.

„Ei, ar nereikia įdėti lėkštę į indaplovę?“ – klausia Mama, kai jis atsikelia.

Frederikas jau buvo pakeliui į savo kambarį, kad apžiūrėtų tuos keistus žaislus. Jis paprastai niekada nenuneša savo lėkštės nuo stalo. Bet Mama vis tik KEISTAI elgiasi šiandien. Kodėl būtent JIS turi nusinešti savo lėkštę?

„Pasiskubink, mums jau reiktų išeiti iš namų“, - sako Mama.

Darželyje pro šalį
bėgdamos Alberta
ir Aiša vos neužkliūna už
Frederiko kojos, kai jis sėdi prie savo
persirengimo spintelės. „Labas, Frida“, -
sušunka jam mergaitės. Kai jos kartu, prisigalvoja
visokiausių kvailysčių.

Tada jos pasiteirauja, ar jis nenorėtų kartu pažaisti lėlių
kampelyje. Kaip įdomu! Paprastai berniukams ten įeiti
neleidžiama.

„Gal susitarkim, kad aš būsiu mama, tu būsi vyresnioji
dukra, o Aiša galės būti jaunėlė?“ – pasiūlo Alberta.

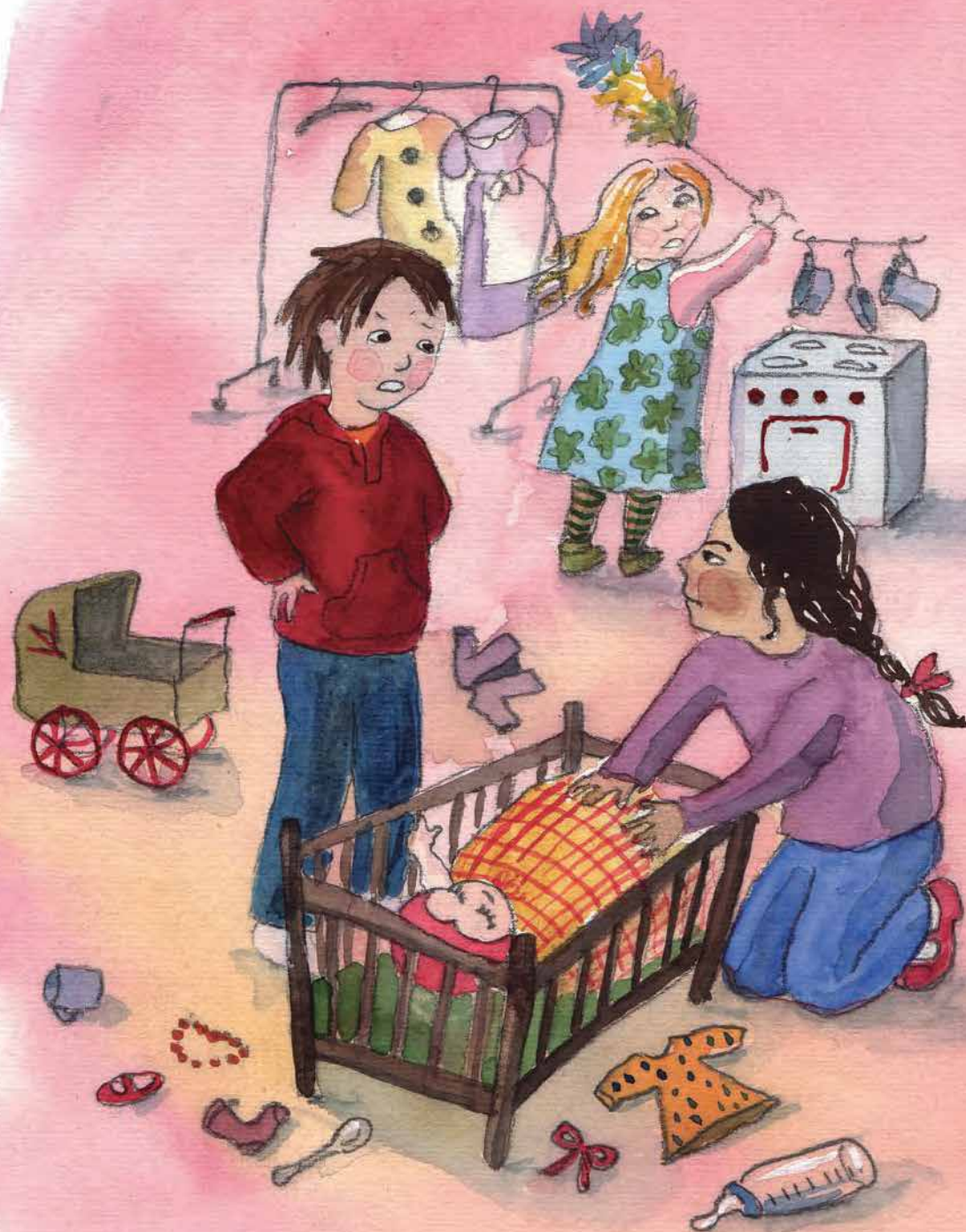
Frederikas nustemba ir labai apsidžiaugia, nes geriausiu atveju jam leidžia būti tik šunimi, kai jis žaidžia su šiomis mergaitėmis. Mama į lovytę guldo kūdikėlį, o vyresnioji dukra ir jaunėlė turi jai padėti.

Frederiką pradeda erzinti tai, kad viską nusprendžia Alberta: „Aš vis tik labiau norėčiau būti tėtis“, - pareiškia jis. - „Gerai, bet tada tu turėsi eiti į darbą ir grįžti į namus tik po pietų.“

„Pas mus namuose viskas yra ne taip“, - sako Frederikas. - „Mano mama ir tėtis abu išeina į darbą rytais. O kai mano tėtis nuperka maisto, tai jis ir nusprendžia, ką mes valgysime.“

Alberta ir Aiša nenori nieko girdėti apie Frederiko tėtį. „Tai tada gali iš viso su mumis nežaisti, Frida“, - išrėžia mergaitės.

Kai Frederikas eina iš lėlių kampelio, jis girdi, kaip Alberta sako: „Ar aš ne pati gražiausia mergaitė visame darželyje?“

Prie piešimo stalo sėdi Julija, Augustas ir Kristijonas. Jie išsitraukė savo flomasterius, popierių ir klijus. Frederikas prisėda šalia jų.

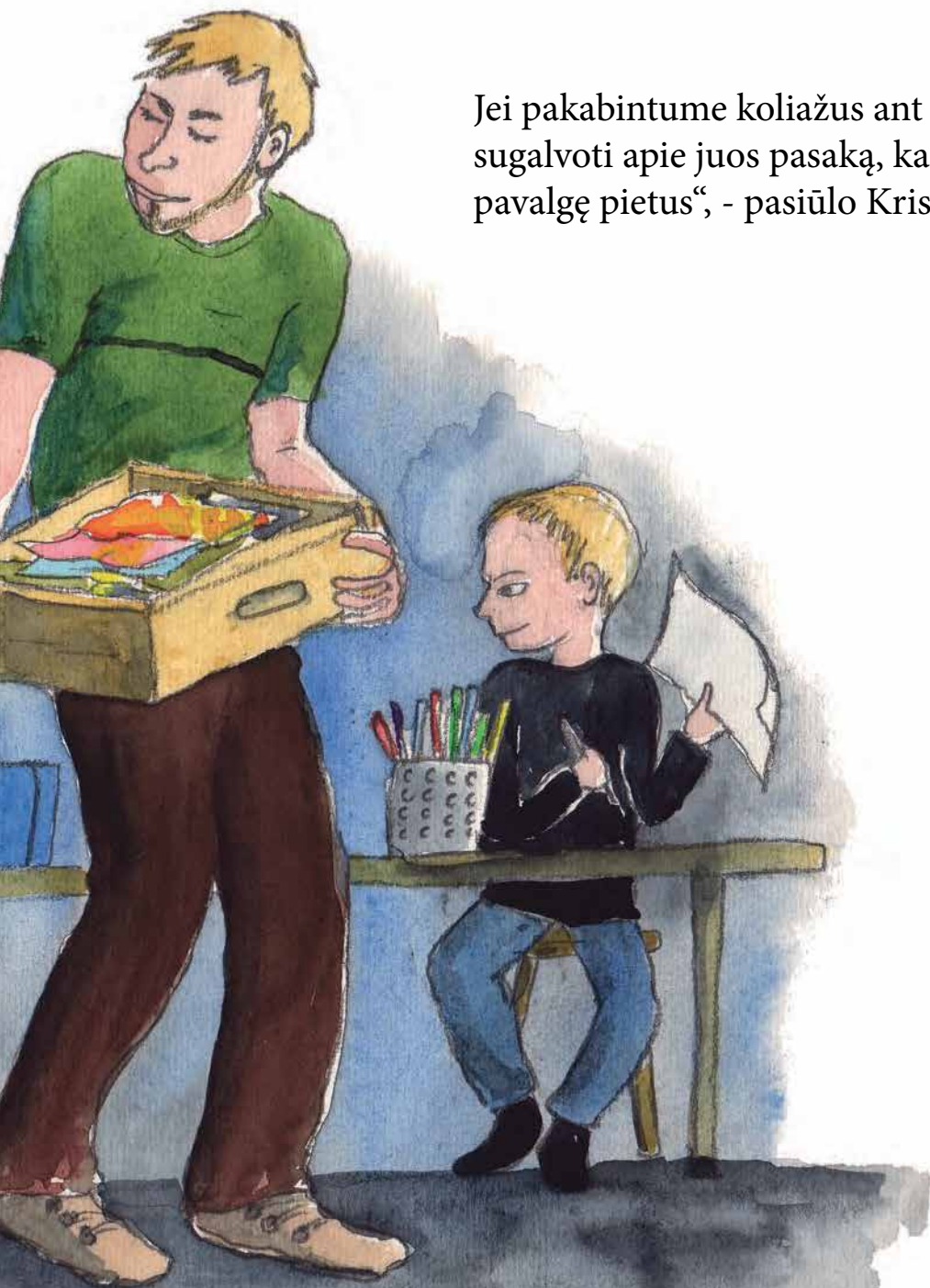
„Ar neturime klijų su blizgučiais? – klausia Julija ir nuima auksinio flomasterio dangtelį. „Ir kokios nors medžiagos princesės suknelei?“ Kristijonas atneša visą stalčių su medžiagų skiautėmis, ir Julija akimirksniu susiranda auksinės medžiagos ir tiulio, iš kurių ji iškerpa suknelę ir priklijuoja prie popieriaus.

Frederikas visai norėtų piešti su sidabrinium flomasteriu, tačiau jis baiminasi, kad Augustas manys, kad tai labiau tinka mergaitėms.

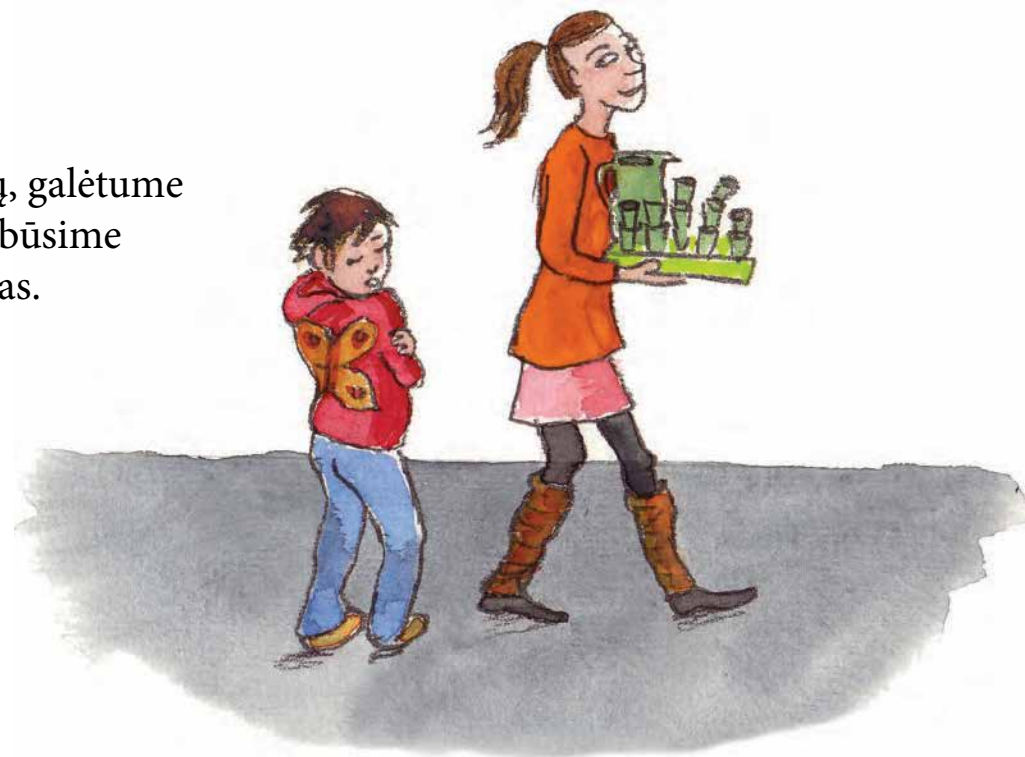
„Ką tu šiandien pieši?“, - klausia Kristijonas, o Frederikas truputį pagalvoja. Tada jam į galvą šauna mintis: „Piešiu sidabrinį elfą.“ Greitai prie jo elfo atsiranda ir tėtis ir mažas broliukas elfukas. Broliuką jis nupiešia auksinį, nes Julijai jau nebereikia auksinio flomasterio. „Jie gyvena jūroje kartu su daugybe undinėlių.“

„Jei pakabintume koliažus ant sienų, galėtume sugalvoti apie juos pasaką, kai jau būsime pavalgę pietus“, - pasiūlo Kristijonas. Frederikas eina plautis rankų ir pakeliui susitinka savo grupės auklėtoją Lisbet. „Koks gražus megztinis“, - pagiria ji. Tik po kelių sekundžių jis suvokia, kad auklėtoja kreipiasi į jį.

Jei pakabintume koliažus ant sienų, galėtume sugalvoti apie juos pasaką, kai jau būsime pavalgę pietus“, - pasiūlo Kristijonas.

Frederikas eina plautis rankų ir pakeliui susitinka savo grupės auklėtoją Lisbet. „Koks gražus megztinis“, - pagiria ji. Tik po kelių sekundžių jis suvokia, kad auklėtoja kreipiasi į jį.

„Labai gražus drugelis“, - ir toliau giria Lisbet. Šiaip tai Frederikui labai patinka drugeliai, bet tik jeigu jie nėra išsiuvinėti blizgančiu siūlu ant jo megztinio nugaros. Tačiau jam patinka, kad Lisbet su juo kalbasi, nes paprastai ji tik barasi. „Gal nori kartu eiti į virtuvę ir padėti atnešti lėkštes pietums?“ – paklausia ji.

Po pietų Kristijonas ir Frederikas nori eiti į žaidimų kambarį ir sukurti pasaką. „O tu ar neisi kartu su mumis, Frida?“ – klausia jis ir rodo pirštu į Frederiką. Viskas darosi šiek tiek painu, dėl to Frederikui reikia atsisėsti Urve ir šiek tiek ramiai pamąstyti.

Urvas yra tankumynas, kuris auga tarp dviejų šalia esančių vaikų darželių. Į tą tankumyną galima įlįsti, bet suaugusieji, matyt, to dar nesužinojo.

Tą labai neįprastą antradienį Urve susitinka du vaikai iš skirtingų darželių.

Jie dar vienas kito nepažįsta, bet tuoj susipažins.

„Labas“, – sako berniukas, vardu Frederikas, – „Kuo tu vardu?“

„Rikė“, – atsako kitas vaikas. – „Bet kiti mane visą dieną vadina Rasmusu, aš prie to beveik jau pripratau.“

„Aš puikiai suprantu, ką tu turi galvoje“, – sako Frederikas.

„Mane šiandien visi vadina Frida.“

Abu vaikai nutaria, kad norėtų vadintis tokiais vardais, kurie labiau tiktų susitikimui urve tokį keistą antradienį.

„Aš vadinsiuos Šmiki, o tu Šmaki“, – sako Frederikas.

„Gal žaiskim, kad mūsų laivas nuskendo, ir mes atsidūrėme negyvenamoje saloje?“ – klausia Frederikas, kurio vardas dabar yra Šmiki.

Saloje karšta, todėl jie nusivelka striukes ir iš jų pasidaro nedidelį namuką, kuris juos apsaugo nuo visokių gyvačių, liūtų ir milžiniškų vorų.

„Tarkim, kad tu susirgai, o aš tau turiu paruošti vaistų.“

Šmaki nuo krūmų priskina uogų, kurias sumaišo su smėliu ir lapais.

„Fui, kaip girgžda.“ Šmiki išspjauna vaistus. „Šiaip tai tie vaistai visai neblogi ir padeda nuo vampyrų, raudonukės ir panašių dalykų“, - aiškina Šmaki šiek tiek nusivylusi.

Greitai nusibosta sirgti, taigi ateina liūtas, kurį Šmiki gali nugalaboti. Jis susiranda savo kardą, ir kol kaunasi su liūtu, prie jo prišliaužia gyvatė ir jau kėsina jį įkąsti.

Tuomet Šmaki pasiverčia Superšmaki. Ji nuvilioja gyvatę šalin ir užberia stebuklingų dulkių ant Šmiki, ir dabar jie išskrenda kartu.

Šmiki sako: „Aš pilotuosiu lėktuvą!“

„Ne, aš taip nenoriu“, - atsako Šmaki, - „Tada aš geriau skrisiu su stebuklingomis dulkėmis.“

Šmaki plaukai visą laiką lenda į akis. „Štai, imk šitą.“ Šmiki iš kišenės išsitraukia juodą plaukų juostelę su raudonomis perlais dabintomis gėlėmis.

Staiga link jų atskrenda drakonas. Kai skrenda pro šalį, jis atsisuka į juos ir garsiai atsiraugėja.

„Fui, kokie bjaurūs tokie berniukai.“
Šmaki pačiumpa drakoną už
uodegos, išsuka jį virš savęs ir trenkia
į medį. Kai jis nukrenta ant žemės,
jau yra ne ką didesnis už vėdarėlį.

„Oi, kokia tu šauni!“, - šaukia Šmiki. -
„Tai greičiausiai dėl to, kad turiu štai ką.“
Šmaki išsitraukia riaumojančio žaliojo
monstro figūrėlę iš kišenės. „Oho, iš kur
tu ją gavai?“, - nustemba Šmiki. Šmaki
paaiškina, kad figūrėlę ji rado „Princesės
javainių“ pakelyje. Šmiki taip pat nori
valgyti „Princesės javainius“. „Gali jį sau
pasilikti.“ Šmaki įdeda žaliąjį monstrą į
Šmiki megztuko kišenę.

„Oho, pažiūrėk, kiek čia purvo“, - sako
Šmiki ir sukiša rankas į didelę purvo balą.
„Mano mama sako, kad tai sveika odai“,
- toliau pasakoja Šmiki ir gerokai užsitepa
purvo sau už ausų.
„Ar galiu rytoj čia atsivesti Frėją ir Metę?
Joms labai patinka purvas“, - klausia
Šmiki.

„Taip, tada aš atsinešiu sausainių bei Osvaldą ir Vilių“,
- sako Yksi. „Tai galėsime čia žaisti visą dieną.“

Šmiki ir Šmaki prisisemia purvo į savo guminius batus. Jie juokingai kliurksi, kai jie šaukia vienas kitam „Iki!“ ir bėga kiekvienas pro savo skylę iš Urvo.

Frederiko mama ateina jo pasitikti ir šaukia „Labas, Frederikai“ ir viskas yra kaip įprastai. Jis įkiša ranką į megztinio kišenę ir pajunta joje riaumojantį monstrą, kuris suteikia drakono jėgų. Taip, jis vis dar ten.

Jis negali sulaukti, kada sugriš namo ir pažiūrės, ar visi tie keisti žaislai vis dar yra jo kambaryje.

Rikę parsiveda jos tėtis, ir jis klausia, kaip ji galėjo šiandien taip išsipurvinti. Bet ji tik šypsosi ir negali papasakoti jam visos istorijos.

Rytoj ji eis žaisti į Urvą kartu su kitais. Ir su Šmiki... ar kuo jis ten vardu.

